

LA RIBERA: ANAR FENT (EN TO MAJOR)

BERTRAN, Pep
La Ribera,
Premi Just Casero 1996,
Ed. Empúries, Barcelona, 133 pàg.

La Teresa, l'amant del poeta protagonista que escriu *La Ribera* (Premi Just Casero 1996) és, segons ell, una experta en la particular modalitat literària de novel·litzar continuadament «els fets més rutinaris o banals que esdevenen en la seva quotidianitat». Aquesta particular modalitat literària es reflecteix al llarg de la narració de manera més que satisfactòria, i qui la posa en solfa és l'autor en boca (i en lletra) del poeta protagonista que, d'entrada, escriu per superar un «problema d'esterilitat poètica. Encara que –com reconeix ell mateix– més que d'esterilitat, seria més correcte parlar d'un problema d'impotència, de manca de vigor, i no pas de força per ser capaç d'abocar poèticament la llavor creadora».

Per començar cal dir que *La Ribera* és una narració ben resolta i que funciona, en la qual l'autor, Pep Bertran, a partir d'un mínim d'esdeveniments i accions, dibuixa un argument prim (en algun cas algú podria pensar que flaqueja) però segur, que permetrà, al

llarg de les cent trenta-tres pàgines, la inclusió del que probablement és el principal valor de l'obra: comentaris, descripcions, ironies i, diguem-ne, reflexions del protagonista que, com l'escriptor, al final de l'obra coneixerà (i reconeixerà) molt bé el seu paper i les seves possibilitats.

A *La Ribera* només se li pot fer un retret. (O no.) Que s'encomana dels mateixos problemes que els seus protagonistes. Que participa amb excés de la facilitat de què abans parlàvem de la Teresa, de novel·litzar quotidianitat i només quotidianitat a partir de la veu en primera persona persistent del poeta. Bàsicament el retret ja se'l fa el mateix autor en veu de l'Octavi, el contrapunt del protagonista, el qual li observa: «¿Creus realment que la narració de la teva experiència eròtica pot ser suficient per bastir una obra literària amb un mínim de significació? ¿Qui et penses que ets?»

Allò que més caracteritza Pep Bertran en aquestes planes és l'estil narratiu en primera persona, regat d'ironia, estirabots i algun refrany i frase feta que configuren una cançoneta amb un cert aire popular i en general una melodia en tonalitat major: «justa la fusta», «per Tots Sants, capes i mocadors grans», «el problema és que el meu diletantisme és de dedicació exclusiva», «...quan fa l'amor sembla l'encarnació de la mare terra, talment com si estigués lligada al món per la manifestació de la carnalitat més ancestral». Un to major per a una obra menor.

Francesc Ten